

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Preot paroh: Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruivi.” (Romani 12, 12)

Anul III • Nr. 21 (69) • 24 iulie 2022

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

„Gândiți frumos ca să trăiți frumos și să fiți fericiți!”

Părintele Teofil Părăian

Părintele Arsenie Boca spunea că este o legătură foarte strânsă între felul cum îți trăiești viața și felul cum gândești și a atras atenția că totul atârână de cârmuirea pe care o ai prin minte și că lucrul cel mai important este să-ți câștigi o minte luminată cu dar de la Dumnezeu. Spunea Părintele Teofil că atunci când a fost prin Moldova și s-a spovedit la Părintele Cleopa primul lucru pe care l-a întrebat a fost: „Cum stai cu paza minții”, adică cum își rânduește lucrurile dinlăuntru care apoi se manifestă în afară. Este foarte important acest aspect deoarece de cârma minții atârână toate: „Mintea atârână de viața pe care o ducem, felul nostru de a gândi atârână de viața pe care o ducem și viața pe care o ducem determină felul în care gândim”.

Urmarea în pagina 2

Este bine să știm

Cele șapte Sfinte Taine ale Bisericii

(continuare din numărul anterior)

Sfintele Taine sunt lucrări văzute, instituite de Mântuitorul Hristos și încredințate Sfintei Sale Biserici, prin care se împărtășește celor care le primesc harul nevăzut al Sfântului Duh, scopul lor fiind mântuirea și sfințirea credincioșilor.

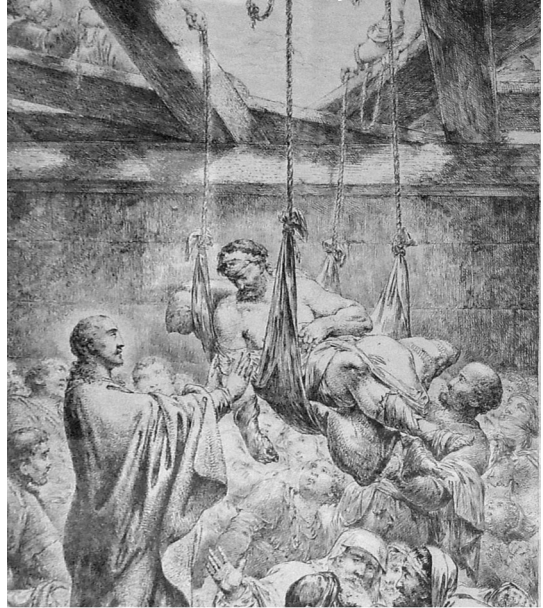
Cele șapte Sfinte Taine sunt singurele mijloace de împărtășire a harului. Ele sunt necesare oricărui creștin pentru mântuire.

5 Taina Preoției – este Taina în care, prin punerea mâinilor episcopului și prin rugăciune, harul divin se pogorâ asupra unui candidat, sfințindu-l și așezându-l într-o treaptă a ierarhiei bisericești. Instituirea Tainei s-a făcut de Mântuitorul după Învierea Sa din morți: „Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, și Eu vă trimit pe voi” (Ioan 20, 21-23).

6 Taina Nunții – Taina prin care un bărbat și o femeie, care s-au hotărât liber să trăiască împreună, primesc prin rugăciunile preotului harul divin care sfințește legătura lor. Familia a fost întemeiată de Dumnezeu în Rai: „Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el” (Facere 2, 18).

7 Taina Sfântului Maslu – este acea Taină în care, prin rugăciunile preoților și prin ungerea cu untdelemn sfințit, se împărtășește creștinilor bolnavi harul vindecării de bolile sufletești și trupești, precum și iertarea de păcate. Practicarea obișnuită a acestei Taine este arătată la Iacob 5, 14-15: „De este cineva bolnav între voi, să cheme preoții Bisericii și să se roage pentru dânsul, ungându-l cu untdelemn întru numele Domnului. Și rugăciunea credinței va mântui pe cel bolnav... și se vor ierta lui”.

Duminica a 6-a după Rusalii

„Blândețea e mai puternică decât forța”

Sfântul Ioan Gură de Aur

Prin această minune (n. *vindecarea slăbănogului din Capernaum*), Domnul arată că este Creator și al sufletului și al trupului. Vindecă și boala sufletului și boala trupului; iar prin vindecarea celui ce se vede, adică a trupului, face cunoscută și vindecarea celui ce nu se vede, adică a sufletului.

Trupul lui Hristos împiedica pe oameni să-L socotească Dumnezeu. Dar Domnul nu-i ceartă, ci, prin minunile Sale, caută să-i ridice și să le înalțe gândul. Deocamdată nu era puțin lucru că-L socoteau mai mare decât toți oamenii și că venea de la Dumnezeu. Dacă ar fi fost pe deplin încredințați de asta, cu timpul ar fi cunoscut că este și Fiu al lui Dumnezeu; dar n-aveau această deplină încredințare; de aceea nici nu se puteau apropia de credința că El este Dumnezeu. Spuneau doar iudeii: „Acest om nu este de la Dumnezeu! Cum este acesta de de la Dumnezeu?” (Ioan 9, 16). Aceste cuvinte le repetau iudeii neconștient, acoperindu-și cu ele propriile lor păcate.

(continuare în pag. 2)

„Blândețea e mai puternică decât forța”

Sfântul Ioan Gură de Aur

(continuare din pag. 1)

Aceasta o fac și acum mulți, care, sub pretext că apără pe Dumnezeu, își satisfac în realitate pornirile lor pătimase împotriva celor pe care-i urăsc, când ar trebui să facă totul cu blândețe. Dumnezeu tuturor ar putea să elibereze trăsnetul peste cei ce-L hulesc, dar El răsare soarele și pogoară ploaie și dă cu îmbelșugare pe toate celelalte. Pe El trebuie să-l imităm și noi! Pe cei ce hulesc pe Dumnezeu să-i rugăm, să-i sfătuim, să-i povățuim cu bunătate, nu cu mânie, nici cu sălbăticie. Nu trebuie să te mâni dacă e hulit Dumnezeu. Hula nu-l pricinuieste nici o vătămare lui Dumnezeu; ci, dimpotrivă, cel ce-L hulește, acela se rănește. Nu te mânia pe hulitor! Suspină pentru el, plânge-l! Fapta lui e vrednică de plâns. Pe un om rănit nimic nu-l poate vindeca așa de bine ca blândețea. Blândețea e mai puternică decât forța.

Iată ce grăiește Dumnezeu, Cel hulit de noi, atât în Vechiul cât și în Noul Testament; în Vechiul Testament: Poporul Meu, ce ți-am făcut? (Miheia 6, 3); iar în Noul Testament: „Saul, Saul, pentru ce Mă prigonești?” (Fapte 9, 4). Pavel ne poruncește să povățuim cu blândețe pe cei ce ne stau împotriva (II Timotei 2, 25); iar Domnul a certat cu asprime pe ucenici când s-au apropiat de El și l-au cerut să pogoare foc din cer,

spunându-le: „Nu știți ai cărui Duh sunteți!” (Luca 9, 54-55). Și acum, când cărturarii L-au hulit, Domnul nu le-a spus: „O, spurcaților și înșelătorilor! O, pizmașilor și dușmanii mântuirii oamenilor, ci: „Pentru ce cugetați cele rele în inimile voastre?” (Matei 9, 4).

Trebuie, dar, să stărpim cu blândețe boala. Omul care se îndreaptă datorită fricii se întoarce iute iarăși la răutatea lui. De aceea a poruncit Domnul să se lase și neghina (Matei 13, 30), ca să se dea vreme de pocăință. Mulți din aceștia s-au pocăit și au ajuns oameni vrednici, deși mai înainte erau păcătoși și răi. De pildă: Pavel, vameșul, tâlharul. Și ei erau neghine, dar au ajuns grâu curat. Cu semințele este cu neputință să se întâmple asta; cu oamenii însă, care sunt înzestrați cu voință, este lesne și ușor; că sufletul omului nu-i înlăturat de legile firii, ci este cinstit cu libertatea voinței. Așadar, când vezi un dușman al adevărului, vindecă-l, îngrijește-l, reîntoarce-l la virtute. Dă-te tu pildă de viață curată; caută să nu poată fi osândite cuvintele tale; apără-l, poartă-i de grijă; fă totul ca să-l îndrepti imitând pe marii doctori; aceia nu vindecă numai într-un singur chip, ci, când văd că o doctorie nu e de folos, se folosesc de o altă doctorie, apoi de alta; uneori taie rana, alteori o leagă. Și tu ești un doctor al sufletelor; folosește tot felul de doctorii, după legile lui Hristos, ca să iei plata: și a mântuirii tale și a folosului altora. Făcând totul spre slava lui Dumnezeu, ești și tu slăvit, că a spus Domnul: „Pe cei ce Mă slăvesc îi voi slăvi, iar cei ce Mă defăima vor fi defăimați!” (I Regi 2, 3).

Să facem, așadar, toate spre slava lui Dumnezeu, ca să avem parte de moștenirea cea fericită, pe care, făcând Dumnezeu, să o dobândim noi cu toții, cu harul și iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia slava și puterea în vecii vecilor. Amin!

Calea spre mântuire

„Gândiți frumos ca să trăiți frumos și să fiți fericiți!”

Părintele Teofil Părăian

Urmare din pagina 1

Importanța acestei afirmații este susținută și de sfântul Apostol Pavel care spune: „Noi avem mintea lui Hristos” (I Corinteni, 2: 16). Aceasta înseamnă să gândim cu gândurile lui Hristos care se arată cel mai clar în poruncile Sale. Este o strânsă legătură între minte și gând, între gând și minte astfel încât „dacă ai mintea lui Hristos ai și gândurile lui Hristos și dacă ai gândurile lui Hristos ți se formează și mintea după gândurile lui Hristos și ajungi să ai mintea lui Hristos”.

Gândurile lui Hristos le putem găsi cu mare ușurință în Sfânta Evanghelie, astfel că tot ceea ce citim și auzim din Sfânta Evanghelie se formează în mintea noastră în gând...

Astfel, grija cea dintâi trebuie să fie **înlăturarea din mintea noastră a gândurilor rele**, pentru că o dată înlăturate ele nu mai au cum să rodească în viața noastră...

Cea mai potrivită metodă pentru înlăturarea gândurilor rele și întărirea celor

bune este rugăciunea care este „disciplinarea minții” și în special, rugăciunea pe care o rostesc călugării „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”. Această rugăciune are darul de a ne descoperi pe noi înșine, nouă înșine, adică ne arată cine suntem de fapt.

Astfel, omul care ajunge să-și disciplineze mintea spre cele bune și ajunge să gândească frumos și numai frumos, atunci trăiește frumos și numai frumos, și dacă trăiește frumos și gândește frumos, este fericit.

(Text extras din lucrarea Concepția despre fericire în opera Părintelui Teofil Părăian, Nicolae Danco, Timișoara 2013)

Să urmărim un rezultat, o înnobilitare sufletească. Fără **înnobilare sufletească**, degeaba ne numărăm zilele de post. Bineînțeles că nu-i vorba de zilele de post pe care trebuie să le țină toată lumea, toți creștinii: miercurea și vinerea, plus posturile Bisericii, ci mă gândesc la un post special pe care l-ar face cineva. Degeaba-și numără zilele de post, dacă nu

urmărește un rezultat anume, adică îmbunătățirea sufletească. Noi suntem chemați să fim ascultători cu Bunul Dumnezeu, căci dacă suntem răi, ne asemănăm cu cel rău, iar dacă suntem buni, ne asemănăm cu Bunul Dumnezeu. Trebuie să ne silim **să ne îmbunătățim viața**, iar îmbunătățirea vieții se face prin astfel de metode: prin rugăciune, prin postire, prin rugăciunea minții: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul!”, prin retragere, adică nu te duci totdeauna acolo unde-s pricinile patimilor, acolo unde-s cine știe ce lucruri care după aceea te duc în ispită, ci cauți **să-ți simplifici viața**.

Noi de aceea nu avem timp pentru Dumnezeu, pentru că prea complicăm viața, prea ne trebuie multe, prea vrem lux, prea vrem lucruri care, de fapt, nu țin de o viață duhovnicească. Toate-s bune și la locul lor, dar dacă pierzi prea multă vreme care l s-ar cuveni lui Dumnezeu, și o pierzi în loc să-ți faci datoriile, atunci nu-i bine! Zicea Părintele Serafim Popescu că atunci când s-a dus la Sfântul Munte a întâlnit acolo un părinte care zicea că „e mai bun peștele decât cartofele, dar pierzi prea multă vreme de pravilă pentru pescuit”. Deci el avea ceva mai important de făcut decât să pescuiască. Prefera să mănânce cartofi și să nu mănânce pește, decât să-și piardă vremea care-i hotărâtă pentru pravilă, pentru rugăciune.

(Arhimandritul Teofil Părăian, Cum putem să devenim buni, Editura Mitropolia Olteniei, Craiova, 2006, p. 52.)